

Wachten op wat komt.... 1e Zondag van de Advent

Mensen die in militaire dienst zijn geweest, vonden vaak de vervelendste opdracht het "wachtlopen". De nacht duurde voor hen dan heel lang, je moest erg alert zijn, voortdurend opletten en meestal gebeurde er helemaal niets. Nog altijd worden kazernes bewaakt, maar tegenwoordig zien we na de terreurdreigingen in het buitenland, ook de veiligheidsdiensten in ons land de wacht houden. Bij politici, soms bij burgemeesters die bedreigd zijn, bij openbare gebouwen, of bij grote manifestaties en op plekken waar veel mensen komen. Ook grote bedrijven, parkeergarages en winkelcentra hebben vaak beveiligingsbeambten rondlopen. Uren staan ze, zichtbaar of onzichtbaar, te kijken of zich geen onregelmatigheden voordoen. Of er geen verdachte personen rondlopen. Ondanks de lange, saaie uren moeten ze waakzaam blijven, totdat ze afgelost worden.

Een nachtwaker, een beveiligingsbeambte verlangt naar een nieuwe dag, kinderen verlangen in deze dagen naar hun sinterklaascadeau, de koper van een nieuwe auto verlangt naar de aflevertijd van de auto, en een zwangere vrouw verlangt naar de geboorte van haar kind. Juist zij is heel opmerkzaam, voelt elke kleine beweging in de baarmoeder, maar moet wachten, wachten en geduld hebben. Zij moet het kind rustig laten groeien totdat het zo volgroeid is dat het de moederschoot kan verlaten. Dat geduld opbrengen is moeilijk, het geslacht afwachten van het kind is vaak niet op te brengen, je wilt graag zo snel mogelijk weten wat het wordt, zodat je ook de kinderkamer en de kinderkleding erop kunt afstemmen. Wachten, verlangen naar iets nieuws, we kunnen er zo vaak de tijd niet voor opbrengen en willen het graag zo snel mogelijk vervuld zien. Net als de bestelling bij Bol.com: vanavond besteld.... morgen afgeleverd op uw huisadres!

Door al dat ongeduld onthouden we onszelf iets waardevols, n.l. de spanning, de nieuwsgierigheid, het dromen over iets dat komen gaat, dat je verrast, het toelevens naar een nieuwe situatie, een nieuw stukje geluk. Wachten moet zo veel mogelijk beperkt worden in onze snelle, maakbare samenleving, waar tijd alleen maar lijkt te worden uitgedrukt in geld. Het valt niet mee om je geduld op te brengen wanneer de trein vijf minuten vertraging heeft. Wachten in de rij voor de kassa, in de volle wachtkamer waar het spreekuur uitloopt en je steeds maar op verveeld je horloge of iphone kijkt. Wachtrijen in de zorg, voor een operatie, ja soms zit de wachtkamer voor de hemel ook helemaal vol. Dan moeten we zelf maar kunnen ingrijpen, vinden sommigen. Zo kwam onlangs nog het voorstel in het nieuws dat mensen die denken dat hun leven voltooid is, zelf er ook een eind aan moeten kunnen maken. Onderzoeken wijzen uit dat vele ouderen in onze samenleving niets meer verwachten, ze voelen zich overbodig, ze vinden het wel goed zo en wachten op hun levenseinde. Dan is er geen sprake meer van uitzicht. Er zijn geen dromen meer, geen idealen meer, geen zin, geen verlangen meer naar iets nieuws. Het leven lijkt donker en leeg.

"Hoop doet leven", zeggen we dikwijls. En dat klopt, want als je niets meer hoopt gaat langzaam het vlammetje uit. Een mens, een volk dat geen dromen en idealen meer heeft, zo'n volk raakt opgebrand uitgeblust en zal tot niets meer komen.

De grote vraag is: hebben wij, Gods volk onderweg, nog een droom? Kijken wij nog ergens naar uit? Klopt ons hart nog vol verwachting en zijn we nog waakzaam? Want dat laatste is het sleutelwoord van de Advent!

Waakzaam zijn we wel op onze spulletjes, ons huis, onze bezittingen. Maar zijn we ook waakzaam op wie we zijn, op hoe we leven met elkaar?

Leven we als christenen oppervlakkig, alleen maar druk met onze eigen beslommeringen, zoals het volk in de dagen van Noach. Een leven aan de ander en aan God voorbij?

Dat oppervlakkig leven, dat vooral gericht is op je eigen welzijn, met een mentaliteit van ieder voor zich, kan gezinnen en de samenleving ontwrichten, uit elkaar doen vallen, kan leiden tot een zondvloed van ellende.

"Neem toch een voorbeeld aan Noach" zo waarschuwt Jezus ons vandaag, tref voor jezelf

maatregelen om niet overspoeld te worden met allerlei onzin, verlies je niet in het kwaad dat gewoon gevonden en goed gepraat wordt.

Juist als volk van God dienen we daarvoor te waken, en waakzaam te blijven. Vandaag hebben we een licht ontstoken, een kleine vlam, een vlam die ons weer nieuwe hoop geeft, ons de geboorte van een nieuw kind aankondigt, een nieuw begin, nieuwe hoop voor de mensheid. Een nieuw mensenkind dat ook uit ons geboren kan gaan worden, een kind zonder wonden, zonder vijanden, zonder haat en roddel. Een kind dat ons leven weer nieuwe hoop, nieuwe veerkracht kan geven.

Beste medegelovigen, dut niet in, geef de moed niet op, weest waakzaam, net zoals een bewaker niet in slaap mag vallen, een kind het sinterklaasfeest niet vergeet, en een verliefde jongen niet vergeet zijn vriendin van de trein te halen.

Houd je verlangen scherp en je droom levend. De nieuwe dag zal komen!

Amen .